

angelcat

Στις ράγες της μουσικής,
και της ανεξάρτητης ενημέρωσης

RADIO
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
Locomotiva-cooperativa.org

"Το 1995 κάηκε το σπίτι μας στη φωτιά της Πεντέλης. Ήμουν 9 χρονών. Λείπαμε διακοπές στη Κρήτη. Ένας φίλος του πατέρα μου τον βρήκε στο τηλέφωνο. "Χάρη, το σπίτι σου καίγεται." Ξεμείναμε στη Κρήτη σχεδόν 1.5 μήνα με τις βαλίτσες των διακοπών. Δεν λάβαμε καμία βοήθεια από το κράτος, το δάσος δεν αναδασώθηκε ουσιαστικά ποτέ (παρά μόνο από εμάς, τα παιδιά του Δημοτικού σχολείου), ο νόμος άλλαξε, μπήκαν κι άλλες (κάποτε δασικές) εκτάσεις εντός σχεδίου, τα σπίτια δεκαπλασιάστηκαν.

Με τις αδελφές μου ζωγραφίζαμε πινακίδες κατά των πυρκαγιών και της αδιαφορίας και τις κολλούσαμε στον πίνακα ανακοινώσεων της κοινότητας. Ντρεπόμασταν λίγο για τα ρούχα που δεν μας χωράγανε καλά γιατί ήταν από δωρεές φίλων, αλλά η μητέρα μας, που ξεκίνησε το κάπνισμα Μετά τη Φωτιά, μας υπενθύμιζε πως ήμασταν τυχερές που υπάρχει κόσμος καλός να μας δωρίσει ρούχα, έπιπλα και παιχνίδια. Έκτοτε δεν παραπονιέμαι ποτέ για πράγματα που Δεν έχω. Δεν μας πήγαν στα συντρίμμια αλλά κάποια χρόνια αργότερα είδα μία φωτογραφία, τραβηγμένη 3 μέρες αφού μπορούσε πλέον να περάσει αμάξι από την περιοχή χωρίς να λιώσουν οι ρόδες του. Σαν μεταπολεμική σκηνή ήταν. Μπάζα μαυρισμένα, στάχτες παντού, αντικείμενα λιωμένα, παραμορφωμένα. Το μόνο που είχε μείνει όρθιο ήταν η παιδικής μας κουκέτα που είχε μεταλλικό σκελετό. Όλα μύριζαν περίεργα, μου είπε ο πατέρας μου, αφού βγήκα το θάρρος πολλά χρόνια Μετά τη Φωτιά να τον ρωτήσω πως ήταν να επιστρέφεις σε ένα σπίτι ανύπαρκτο. Έτσι χωρίζουμε χρονικά την πορεία μας ως οικογένεια: Πριν τη Φωτιά και Μετά τη Φωτιά.

Ήμασταν τυχεροί, και καταφέραμε να ξαναχτίσουμε το σπίτι, στο ίδιο σημείο. Επειδή το είχαμε ασφαλισμένο, όχι γιατί η πολιτεία νοιάστηκε για εμάς ή και για κα-

νένα πυρόπληκτο. Ούτε που ξέρανε πόσοι χάσαμε τα σπίτια μας εκείνη τη μέρα το 1995. Αλλά, εκεί θέλαμε να μείνουμε. Του κερατά, δύο φορές να καεί; Αποκλείεται.

Το 1997 ξαναβάλανε φωτιά στο βουνό της Πεντέλης, οι ίδιοι με την πρώτη φορά, αυτοί που κυβερνούν. Που τους ψηφίζει ο κόσμος. Σχεδόν καμία φωτιά στην Ελλάδα δεν είναι ατύχημα, ειδικά αυτές σε περιοχές "φιλέτο". Άμα δείτε ποιες περιοχές καίγονται κάθε χρόνο και μετά δείτε τι "ανάπτυξη" ακολουθεί, θα καταλάβετε. Άλλωστε το πιο γνωστό μυστικό είναι πως μας δουλεύουν οι πολιτικοί, κι όμως συνεχίζει και τους ψηφίζει ο κόσμος.

Αυτή τη φορά ήμασταν σπίτι. Παρακολουθούσαμε με αγωνία τις φλόγες να πλησιάζουν. Βρέχαμε τα γύρω φυτά και δέντρα μέχρι την τελευταία στιγμή. Τα άγρια, τα δικά μας, του γείτονα, μέχρι όπου έφτανε το λάστιχο του κήπου. Η μητέρα μου πήρε τα φωτογραφικά άλμπουμ και τα έβαλε στο υπόγειο που είχε αντιπυρική πόρτα. Στην προηγούμενη φωτιά δεν είχε μείνει απολύτως τίποτα - το σπίτι, το οικόπεδο, το βουνό ολόκληρο είχε ισοπεδωθεί από τις φλόγες, μαζί και οι οικογενειακές μας αναμνήσεις. Φύγαμε με το

αμάξι να σωθούμε κι ο πατέρας μου έμεινε με μία βρεγμένη πετσέτα για ασπίδα και το λάστιχο για σπαθί. Από κάποιο θαύμα η φωτιά πήδηξε ακριβώς πάνω από το σπίτι, όπως συχνά κάνουν οι φλόγες που φτάνουν τα 4 μέτρα. Έχουν ζωή δικιά τους, κινούνται αλλοπρόσαλλα, σαν άγριο ζώο. Το βουνό όμως, για δεύτερη φορά κατακάηκε. Καμία ελπίδα για αναγέννηση της χλωρίδας. Η απώλεια πανίδας δεν καταγράφηκε ποτέ.

24 χρόνια αργότερα, τα νέα πεύκα φτάνουν μόλις το 1.5 μέτρο. Κάθε χειμώνα οι γειτονιές στους πρόποδες του βουνού έπασχαν από πλημμύρες. Δεν είχε το βουνό πια ρίζες δέντρων να συγκρατεί τα νερά. Και κάθε καλοκαίρι νέα τσιμεντένια εκτρώματα εμφανίζονταν στον ορίζοντα, πολλά εντός αλλά και πολλά εκτός σχεδίου. Στην Ελλάδα όλα είναι εκμεταλλεύσιμα.

Το 2018, ήμασταν στο κάμπινγκ στο Κόκκινο Λιμανάκι Ραφήνας. Είχε έρθει επίσκεψη η αδελφή μου από το εξωτερικό. Από το 1999 είχαμε εκεί ένα τροχόσπιτο που το είχαμε αγοράσει για ψωροδεκάρες. Παλιό, από την δεκαετία του '70, με εμπριμέ κουρτινάκια και ταπετσαρία σε ύφος ξύλου. Ήταν υπέροχο. Κυριακή βράδυ φύγαμε, μιας και την επόμενη η αδελφή μου επέστρεφε στην Αγγλία όπου δούλευε - γιατί η Ελλάδα τα παιδιά της ή τα δολοφονεί ή τα διώχνει. Αν είχαμε μείνει κι εκείνο το βράδυ, νσίγουρα θα είχαμε παραμείνει στην περιοχή να βοηθήσουμε με τις φλόγες - άλλωστε δεν ήταν η πρώτη φορά που θα ερχόμασταν αντιμέτωποι με αυτές. Μπορεί και να πεθαίναμε οικογενειακώς. Ξυπνήσαμε σπίτι μας με τα νέα της πυρκαγιάς στη Ραφήνα και το Μάτι. Μερικές μέρες αργότερα πήγα με τον πατέρα μου να δούμε την ζημιά. Η μητέρα μου δεν ήρθε μαζί μας, δεν άντεχε. Κάποιοι κορμοί δέντρων άχνιζαν ακόμα. Τα μάτια μου ήταν κατακόκκινα από το κλάμα. Ο πατέρας μου, στωικός όπως πάντα, έμεινε σιωπηλός. Το τροχόσπιτο, το κάμπινγκ, μαζί με 102 νεκρούς, αμέτρητα σπίτια και (φυσικά) εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα δάσους είχαν χαθεί. Ξανά.

Από τα 9 μου ξέρω ότι ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ καίγεται η Ελλάδα. ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ χωρίς εξαίρεση. Και κάθε χρόνο σπάει η καρδιά μου. Όχι γιατί χάσαμε το σπίτι μας το 1995. Τυχεροί ήμασταν. Ούτε γιατί φύγαμε κατατρομαγμένοι γιατί μπορεί να μην ξαναβλέπαμε τον πατέρα μας το 1997. Τυχεροί ήμασταν. Ούτε γιατί (ξε)φύγαμε ένα βράδυ πριν καταστραφεί ένα τεράστιο κομμάτι της Ανατολικής ακτής το 2018. Τυχεροί ήμασταν. Όχι, σπάει η καρδιά μου γιατί μετά από 26 χρόνια Τίποτα. Απολύτως. Δεν. Έχει. Αλλάξει. Τίποτα. Και μάλλον ούτε θα αλλάξει. Κι αυτό είναι ακόμα πιο οδυνηρό."

ΛΥΔΙΑ

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ
ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ
ΑΚΟΥΣΙΑ
ΝΟΣΗΛΕΙΑ
ΥΠΟΧΡΕ-
ΩΤΙΚΗ
ΛΗΨΗ
DNA
ΤΑ
ΣΩΜΑΤΑ
ΜΑΣ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΔΙΚΑ ΜΑΣ
our • bodies • are • not • ours
our • bodies • are • not • ours

Παρόλα αυτά

(ή ελάχιστες προσδοκίες)

Συγκινούμαι όχι όπως παλιά
Πιο συγκρατημένα με τα σαγόνια σφιχτά
Ανατριχιάζω και σφίγγω τα δυνατά μου
χέρια γύρω απο το σώμα μου.
Τα δυνατά μου χέρια
Τα πιο δυνατά χέρια
που έχουν κρατήσει κόσμους ολόκληρους
κι όμως – δε χάθηκαν
που έχουν σκεφτεί μαχαίρι να κρατήσουν
κι όμως – δε το κάναν.
Που έδωσαν απλόχερα
τόσο πολύ
τόσα πολλά
έφτιαξαν για τους άλλους
κι όμως ακόμα φτιάχνουν
παλέτες, μαριονέτες, λέξεις
ανοίγουν
χάρτες, παράθυρα,μυαλά
κρατάνε
μολύβια, πινέλα, κλωστές,
βαλίτσες, χορδές, πυξίδες
κι είναι κι αυτά ... τόσο μικρά...
που τα χωράνε όλα αυτά;
τόσο μικρά ... μα τόσο μεγάλα!
Τι μεγάλα δυνατά χέρια
έχουν οι γυναίκες που πονάνε
που κρατανε μ'αυτά
την πλάτη και τα γόνατα
και τη ραχοκοκαλιά
τις ελάχιστες προσδοκίες
που είχα(ν) απο τον εαυτό μου...
προσπαθούσα να σταθώ στα πόδια μου
και κατάφερα να στηρίζομαι στα χέρια μου
Β.

ο παραλογισμός του σύχγρονου μονογαμικού

Δε γνωρίζει από τις ανάγκες της θνητότητας.
Από υποθήκες κι εποχές κανονικές.
Από πολιτισμένες σχέσεις και ανθρώπους.
Από τα στερεότυπα του Λόγου και της έκφρασης.
Από θεούς με αγκάθια
στη φαρέτρα ή στο μέτωπο.
Από την αγάπη του οικογενειάρχη
και του εμπόρου.
Δε γνωρίζει εκείνο το φαντασμαγορικό υγρό
που υποτίθεται ότι
σου το δίνουν και γεμίζει
το ποτήρι.

Δε γνωρίζει την ανάγκη για λήθη
ούτε το φόβο του αντίο,
γιατί δεν αποχαιρετά
ούτε θέλει να ξεχάσει.
Δεν φοβάται την εξάρτηση
κι ας μαγνητίζεται απ’ τη γλύκα
που έχει δοκιμάσει.
Δεν γνωρίζει ούτε το αιώνιο, ούτε το προσωρινό.
Ξέρει όμως τι θα πει «πάντα» και «τώρα»,
όπως και ότι δεν απέχουν ούτε ενώνονται μεταξύ τους περισσότερο
απ’ όσο η θάλασσα κι ο ουρανός όταν σε ρωτάω
για το ηλιοβασίλεμα.
Γνωρίζει την πτώση. Την εξιδανίκευση που η αδυναμία
χρησιμοποίησε για φάρμακο. Αλλά
δεν ξέρει πώς να ρίχνει σε άλλους το φταίξιμο
για τη δική της απορία.
Δε γνωρίζει τον πόνο που μεταμφιέζεται απρόσβλητος,
εκείνον που ταΐζει με δικαιώματα τους κατόχους του,
επειδή γεννήθηκε από μια
αναμενόμενη
υπόθεση.

Η καρδιά της δεν απαιτεί τίποτα
για τον εαυτό της από τους άλλους,
γιατί ο χορός που είναι η ζωή της
ξέρει να υπ-ακούει μόνο στο ρυθμό
της συν-κίνησης.

Δε λογαριάζει τον πόνο της απόρριψης
γιατί δεν ξέρει να απορρίπτει.
Θέλει να παίζει με τα όρια της προσδοκίας
τιμώντας τον πυρήνα της.
Είναι άπληστη.
Δεν έχει θέση στην καρδιά της
για το αναντικατάστατο.
(Όλα είναι αναντικατάστατα.
Και τίποτα.)
Ξέρει να βαστά αντίβαρο,
και όταν κλείνει το χέρι
κάνει δικό της
ό, τι
άγγιξε.
(Δικό μου είναι
ό, τι δεν μπορεί
να μου πάρει κανένας.)

Δεν ξέρει να δίνει.
Δεν ξέρει να δίνει.
Δεν ξέρει να δίνει στους άλλους.
Γιατί δεν ξέρει να παίρνει, αλλά μόνο να ξεδιψά.
Γιατί δεν έχει τίποτα να δώσει.
Γιατί δεν έχει τίποτα, που να μην είναι
αίμα της.
Γιατί ξέρει να δίνει μονάχα
σαν ποταμό
τον εαυτό της.

Κι είναι κρίμα για κείνη.
Σήμερα
το να δίνεις τον εαυτό σου
θεωρείται
προνόμιο αποκλειστικό και απαράβατο
του ανθρώπου εκείνου που μπορείς να έχεις
μόνο έτσι
ώστε αν σου τον πάρουν
ν' απομείνεις μισός…

Μαρία

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

(και όποιος καταλαβαίνει κατάλαβε...)

Η λοκομοτίβα δεν έχει αφεντικά δεν έχει κέρδη, είμαστε εργάτες που δέχονται την ίδια πίεση από την αύξηση των τιμών (άρα την υποτίμηση του μισθού τους), τα περιοριστικά-φασιστικά μέτρα ελέγχου της κίνησης μας και του φακελώματος μας.
Που δεν ανέχονται να γίνουν μπάτσοι στον εαυτό τους και στους άλλους εργάτες, που δεν γουστάρουν τους μπάτσους έτσι και αλλιώς και αυτούς με την στολή και αυτούς που κάθονται στους σβέρκους μας σαν μπάτσοι- σωτήρες, μπάτσοι- ηγέτες κλπ.
Κάποιοι μας λένε για εθνική ενότητα και δε μας λένε ποιος λαός θα σώσει τον λαό , γιατί λέμε ότι υπάρχουν δυο λαοί σε αυτή την χώρα σε ανειρήνευτο πόλεμο.
Ο λαός των καταπιεσμένων, των εργαζομένων, των μεταναστών, των νεολαίων που δεν έχουν τίποτα κοινό με το λαό των των αφεντικών, των καραβανάδων, των μπάτσων, των φασιστών.
-«Δημιουργική» καταστροφή, λοκ νταουνς
«απεργίες» αφεντικών, ανεργία, καταστολή, όλα εγγράφονται στο προλεταριακό πετσί μας. Σε αυτά τα σώματα που είναι επίσης έτοιμα για αντίσταση εξέγερση, επανάσταση, έτοιμα για μια άλλη ζωή για έναν άλλο κόσμο που τους αξίζει και όχι για αυτό τον κόσμο της κρίσης, του πολέμου και της προσφυγιάς.
Είμαστε ενάντια σε κάθε μορφή εξαίρεσης, παλεύουμε στην πράξη τον πλαστό διαχωρισμό εμβολιασμένων - ανεμβολίαστων και ξέρουμε το κερδοφόρο παιχνίδι που παίζουν σε βάρος της υγείας μας οι κυβερνώντες και οι συμπολιτευόμενοι... όσο το φάρμακο, από «κοινωνικό αγαθό» παραμένει στα χέρια των φαρμακοβιομηχανιών ως εμπόρευμα δηλ. αντικείμενο κερδοσκοπίας, η κατάσταση προοιωνίζεται πολύ χειρότερη. Το είδαμε αυτό με τις πατέντες για τα εμβόλια και την υποχρεωτικότητα των εμβολιασμών.
(Η φαρμακοβιομηχανία δεν μπορεί να λειτουργήσει και να έχει κερδοφορία χωρίς να επηρεάζει το ιατρικό σώμα, την έρευνα, την παραγωγή και την διαμόρφωση επιστημονικών εργασιών, αλλά και τους ίδιους τους ελεγκτικούς/αδειοδοτικούς μηχανισμούς, μέσα από ένα δίκτυο διαπλοκής και διαφθοράς, το οποίο τροφοδοτεί με τεράστια κονδύλια.)
Ξέρουμε όπως όλοι -εκτός απο τα μμε παπαγαλάκια- ότι το ΕΣΥ είναι διαλυμένο και οι κυβερνώντες δεν δίνουν δεκάρα για αυτό, αντίθετα του δίνουν την χαριστική βολή με τις απολύσεις των χιλιάδων υγειονομικών και δίνουν εκατομμύρια για την καταστολή (μας) και τους πολεμικούς εξοπλισμούς. Δεν γουστάρουμε καμία διαταγή από κανέναν όπως και να ονομάζει τον εαυτό του.
Δέν βλέπουμε παρά ελάχιστα κοινά και πολλά εκ διαμέτρου αντίθετα, δεν μας αρέσει έτσι και αλλιώς ο τρόπος που παίρνονται τέτοιες αποφάσεις και το timing...
-Γι’αυτό δεν κλείνουμε σήμερα Τρίτη παραμονή του Πολυτεχνείου **(17-11-21)** αλλά μένουμε ανοιχτοί και ενεργοί στην πάλη για την αυτοοργάνωση της τάξης μας (που είναι η εργατική τάξη...) και πιστοί στο πνεύμα των αγώνων που περιμένουν ακόμα την δικαίωση τους...

Η προσμονη σου είναι ένα γαργαλημα πισω από το αυτι μου
Η ακτιδα που διαλυει τα βραχια σε φωσκονη
που σωρευεται στις παραλιες
Μαζι με αρχαιους αστακους και σκουπιδια από ολα τα
βιομηχανικα εργαστηρια του κοσμου
Όταν γινομαι ένα με το παχυρευστο κυμα και ξεβραζω τις
σκεψεις μου στην αμμο
Ο χρονος γινεται αυτή η σλοου μοσιον θαλασσα τα χερια
εκτεινονται ναγκαλιασουν ναυαγισμενες φαλαινες ,
καμια φορα πνιγομαι από αυτό το σιροπι ενώ φωναζω
το ονομα σου μεσα σταυλακια του σταματημενου τραμ –ειιιι/
εεειιιι/αλλα δεν βγαινει φωνη σα να μη δικαιουται να βγει
γιατι προσμενω
Κοβω τις προτασεις μου χανω τις λεξεις
Θαπρεπε να καταλαβαινω
Θαπρεπε να καταλαβαινεις
Σε κοιταω και το βλεμμα μου συναντα μια απαγορευμενη πολη
Μια ελεγχομενη καταστροφη πισω από τονειροπολημα
που πατα τον θανατο
για να στησει
Το πανυγηρι των επιθυμιων πανω στο κεφαλι μεδουσα –ειιι,
Να σου μιλαγα για τις στιγμες που η φρικη κυριαρχει
Να μου λεγες για την επανασταση
Για το ριγος των βραχων που χρωμματιζει ο ηλιος
το σουρουπο διπλα στο κυμα
Εδώ στο βυθο αυτης της πολης βρισκομαι σε
γεματα μεταναστες βαγονια
Βρισκομαι στις ραγες των εγχρομων των φτωχων
των μπερδεμενων
Προσμενω και η καρδια μου σκορπαει
γυαλιστερους γρυλους
που τετεριζουν στα πεζοδρομια
Γεμιζουν τις αλυκες και σταματανε ταυτοκινητα
εκνευριζοντας τροχονομους και δασκαλους
Σωστου πολιτικου προφιλ…..

ΚΟΥΡΤ

Οι εργάτες πέφτουν για ύπνο

Οι εργάτες πέφτουν για ύπνο
αυτή την ώρα την σκοτεινή.
Τα πάντα σωπαίνουν
και μόνο ο αέρας ακούγεται.
Αυτό το καλοκαίρι είναι μαύρο,
γεμάτο αγωνία και φόβο.
Έναν φόβο απάνθρωπο.
Η τάξη που ποτέ δεν κοιμάται
Βρήκε πάλι τον τρόπο να μας νικήσει.
Φάγανε, φάγανε, φάγανε!
Και αφού δεν έμεινε τίποτα πια
με δόλο και με σκληρότητα
βρήκαν άλλο τρόπο να κερδίσουν ξανά.

Οι εργάτες πέφτουν για ύπνο,
μα δεν βλέπουν όνειρα πια,
σκοτάδι μονάχα αντικρίζουν
στου Μορφέα την αγκαλιά.
Η μάχη αυτή δεν μπορεί να νικηθεί!
Ο εχθρός είναι δυνατός
και οι αντάρτες είναι γέροι.
Φύγανε από τα βουνά
και η πόλη τους ρούφηξε την ψυχή.
Δεν πολεμάνε τον εχθρό,
μόνο τον κοιτάνε και φοβούνται.
Οι εργάτες πέφτουν για ύπνο.
Κοιμούνται με το ένα μάτι ανοιχτό.
Αύριο μπορεί να μην ξυπνήσουν.
Τα αφεντικά ξυπνάνε την ώρα αυτήν την σκοτεινή.
Καταπατήσαν γη, ανθρώπους, και ουρανούς.
Ο ελεύθερος λαός δεν υπάρχει πια .
Σαν ξημερώσει θα είναι πιο σκοτεινά από ποτέ
και οι δούλοι θα πάνε για δουλεία.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΠΕΦΤΟΥΝ ΓΙΑ ΥΠΝΟ
ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ!

Σαπφω

Που πήγαν οι άνθρωποι

Που πήγαν οι άνθρωποι μάτια μου;
Δεν τους βλέπω πια.
Χαθήκανε στις φλόγες και τις σφαίρες.
Τους σκότωσε η κοινωνία τους έκαψε ο φασισμός.
Που πήγαν οι άνθρωποι;
Μια βάρκα τους πήρε από την γη τους,
τους άφησε σε έδαφος εχθρικό .
Πλέον δεν έχουν όνομα.
Πλέον είναι παράνομοι.
Μα είναι οι άνθρωποι παράνομοι;
Μες το σκοτάδι και το κρύο,
ανεπιθύμητοι από παντού,
δέχονται την κατακραυγή του πλήθους,
στο γύρισμα ετούτο του καιρού.
Χτυπήθηκαν και εξευτελίστηκαν
και εν τέλει κρύφτηκαν γιατί φοβήθηκαν.
Κλείσανε τα μάτια και το στόμα και αποσύρθηκαν.
Που πήγαν οι άνθρωποι;
Εγώ τους είδα!
Στο χαμόγελο του ορφανού παιδιού,
στο γέλιο του πρόσφυγα.
Στον άστεγο που σου είπε καλημέρα,
στον άγνωστο που σου χαμογέλασε στον δρόμο.
Στις ζωές αυτών που έχασαν τα πάντα, μα ακόμα παλεύουν.
Στις ζωές που χάθηκαν ,μα μένουν χαραγμένες στην μνήμη μας.
Οι άνθρωποι βρίσκονται στα όνειρα ενός παιδιού .
Στον αγώνα ενός εφήβου.
Στην φωνή ενός αγωνιστή.
Μην ρωτάς λοιπόν που πήγαν οι άνθρωποι.
Οι άνθρωποι φεύγουν και οι άνθρωποι έρχονται.
Και αν κοιτάξεις καλά θα τους δεις·
στο περιθώριο!
Γιατί μάτια μου, όσους παραμείνανε άνθρωποι,
τους έβγαλαν στο περιθώριο οι «μεγάλοι» και «τρανοί».
Αυτός είναι ο κόσμος μας.
Άλλαξέ τον!
Βρες που πήγαν οι άνθρωποι.
Ακολούθησε τους!
Αγωνίσου μαζί τους!
«ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ»

Σαπφω

. στο μικρό και αθώο μαθητούδι

Βασίλη
θα σου πω δυό τρία πράγματα
που οι γονείς σου...
δεν θα ήθελαν να ξέρεις

θα σου πω δυό τρία πράγματα
που δεν τα μαθαίνεις στο σχολείο
δυό τρία πράγματα
που θα μπουν από το ένα αυτί
και θα βγουν απ' τ΄άλλο
γιατί είσαι μικρό
και αθώο
και αντέχουν πολλή αηδία ακόμη
τα αυτάκια σου

με τρώει όμως καλέ μου
και να με συγχωράς
που σου χαλάω τη φαντασία

μα δε σου είπε κανείς
για τον κόσμο αυτό που 'ναι
πνιγμένος στην αδικία
που επειδή γεννήθηκες εδώ
έχεις να τρως, να παίζεις,
κρεβάτι να κοιμάσαι
και το εκλεκτικό προνόμιο του να ζεις

στο σχολείο έμαθες να μετράς
μήλα, πορτοκάλια και μπανάνες
όμως δεν σου είπε κανείς
για τα προσφυγόπουλα
και πως μετράνε και παίζουνε με σφαίρες
πέρα για πέρα αληθινές
που και τα παιδικά σου όπλα
δεν θα άντεχαν το βάρος τους

δε τόλμησε κανείς να σου πει πως
το δέρμα τους
δεν διαφέρει καθόλου από το δικό σου
με τον ίδιο τρόπο τεντώνεται

με τον ίδιο ζαρώνει
με τον ίδιο τρόπο λάμπει
με τον ίδιο τρόπο πεθαίνει
όχι
έπρεπε να μείνουν σπίτι
σφράγισαν τη μοίρα τους
από το δευτερόλεπτο
που θέλησαν να ελπίσουν
αυτό θα ακούσεις

δε σου είπε κανείς για
την πικρία αυτού του κόσμου
που πονάς γιατί αγαπάς
που πονάς γιατί τολμάς
να κοιτάξεις κάτι πέρα από τα
κοινώς αποδεκτά

μεγαλώνεις στην πιο αποπνικτική φωλιά
μικρέ μου, το ήξερες;
η λέξη «ομοφυλόφιλος» θα είναι η
χειρότερη βρισιά που θα βγει ποτέ από τα χείλη σου
οι γονείς σου θα σου τρίβουνε πιπέρι
στη γλώσσα
κοφτερό, να σε καίει
μη γίνεις πούστης
μη γίνεις τραβέλι
μη φοράς εκείνο
μη κάνεις το άλλο
είναι ασθένεια
είναι ψύχωση
γιατί κατά βάθος ξέρουν πως
σ’ αυτό τον κόσμο
είσαι καταδικασμένος να το πληρώσεις
είσαι καταδικασμένος να το διηγηθείς με οδύνη
κι εκείνοι
είναι καταδικασμένοι να σου γυρίσουν την πλάτη

εμείς;
εμείς είμαστε καταδικασμένοι να πούμε ακόμη μια φορά
αυτό το διασκεδαστικό ανέκδοτο στον εαυτό μας
"όλα είναι καλά"
λες και δεν θρηνούμε αρκετά

λες και δεν πονάει το να υπάρχεις

λες και το διαβατήριο της ζωής δεν φτιάχτηκε
μονάχα για μια προνομιούχα παρτίδα ανθρώπων

δεν σου είπε κανείς
για τα στερεότυπα
γιατί είσαι μόνο οκτώ
και σου κάνει εντύπωση που έχω κοντά μαλλιά
και φοράω φόρμες και φούτερ
λες πως μοιάζω με άνδρα

είσαι μόνο οκτώ
και είσαι το πιο ανόθευτο νέκταρ της αγοράς
ό,τι σου ρίξουν μέσα
θα το πάρεις

είσαι μόνο οκτώ και φοβούνται να σου πουν
ότι υπάρχουν άντρες που σκοτώνουν τις γυναίκες τους
για να τους αγαπούν για πάντα

είσαι μόνο οκτώ και σου λένε πως,
πήγαιναν γυρεύοντας κι' αυτές

είσαι μόνο οκτώ και τα παιδικά σου μάτια
τα γέμισαν μίσος και κακία
τα κάναν σαν τα μούτρα τους
επιλεκτικά

δε σου είπε κανείς
πως η γυναίκα αδικείται ακόμη
κανείς δεν τόλμησε να στο πει

δε σου είπε κανείς πως θα μεγαλώσεις
έχοντας για υπουργό υγείας πάνω από το κεφαλάρι σου
τον πιο μαλάκα ρατσιστή της υφηλίου
που καλούσε σε δολοφονίες μεταναστών τον λαό

δεν σου είπε κανείς πως στον πόλεμο
βιαιοπραγούν και οι δύο πλευρές

δε σου είπε κανείς ότι η καλή αστυνομία
δέρνει, σκοτώνει και ακρωτηριάζει

μα τι να σου πει!

είσαι οκτώ χρονών
είσαι μικρό και αθώο
και πρέπει να σε προστατεύσουν
«μόνο μην ακούς συμβουλές από την δασκάλα σου με την τζίβα»
αυτό σου λένε, κι αυτό αρκεί

όμως εγώ θα βάζω το λιθαράκι μου
ότι και να γίνει

να το ξέρετε
γιατί κανείς δεν του είπε κανείς
πως αυτός ο κόσμος
είναι πνιγμένος στην βία

θα πας μια μέρα,
όταν μεγαλώσεις στα Εξάρχεια
και θα ακούς
θρύλους και ιστορίες
για τα παιδιά που αντιστάθηκαν
και χάθηκαν από τις σφαίρες μπάτσων
κι’ εκείνη τη μέρα θα αναρωτηθείς γιατί δεν σου μίλησε κανείς

θα νευριάσει τότε, γονείς
θα σας κοιτάξει όλους στα μάτια με απορία

κι' εγώ επιτέλους θα λυτρωθώ και θα φωνάξω πως,

Βασίλη μου, κανείς
δεν σου είπε για τους φασίστες.

Δαφνη

Σημερα γιορταζω μερα
ετεροσυγχρονισμου με τον
κοσμο.
Στερευω. Τους ηξερα ολους μα
στ'αληθεια κανεναν.
Εκπομπη ψευτο-ερωτισμου για
καθε λογης καημου.
Στην αποθηκη του μυαλου,
κρυβω το γελιο του τρελου.
Νιωθω εκφοβισμο για καθε
απροσμενο καλο.
Κοιταω στον καθρεφτη εχω μια
τρυπα στο κεφαλι.
Και βγαινει χαρωπα το
σαλιγκαρι.

-Bonsai

6 μήνες (περίπου) μετά.

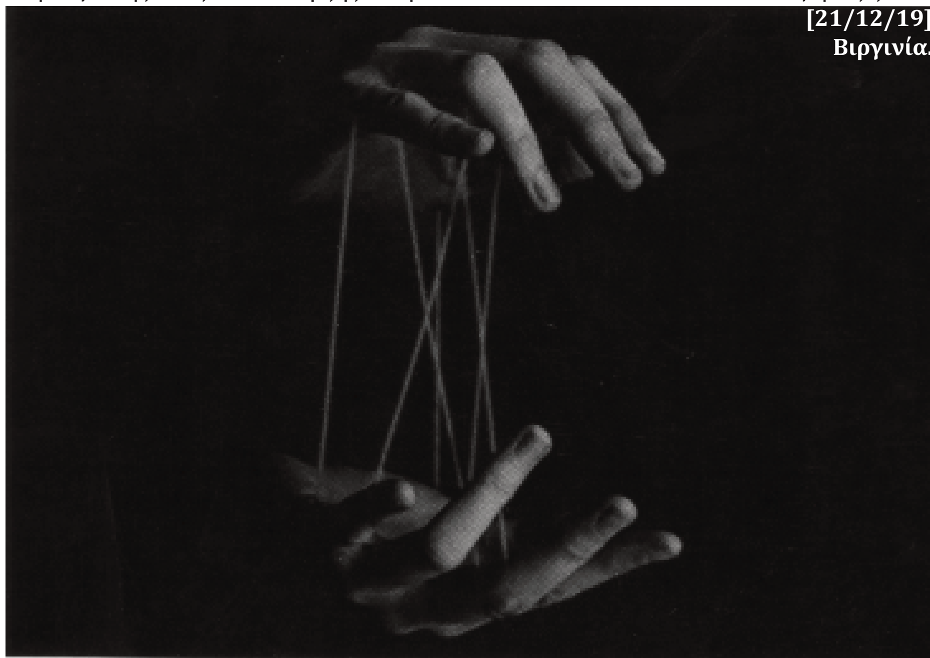
Σήμερα θυμήθηκα αυτή την γεύση που μου άφηνες κάθε φορά που με έφερνες
σε αδιέξοδο.
Μπερδεμένη.
Ανάμεικτα συναισθήματα.
Ποια είμαι;
Τι είμαι;
Που να πατήσω;
Σε ποια μεριά;
Χωρίς να μπορώ να βάλω τις σκέψεις σε λέξεις.
Δεν μπορούσα να τις μετατρέψω σε λέξεις.
Αυτή ήταν και η δύναμή σου πάνω μου.
Το ότι μου έδινες ερέθισμα να αναρωτηθώ.
Να αμφισβητήσω.
Να βυθιστώ/να σκεφτώ/να χαοθώ/να μπερδευτώ.
Σπάνιο ερέθισμα. Δεν μου το προκαλούν συχνά.
Αλλά ένα από τα πράγματα που μπήκαν ανάμεσα μας ήταν ο εγωϊσμός.
Ένας εγωϊσμός που φούσκωνε σαν μπαλόνι.
Κι όταν έσκασε βρεθήκαμε πολύ μακριά ο ένας από τον άλλο.
Δεν ξέρω πως νιώθω πια. Ξέρω, όμως, πως ηρέμησα.
Πως έπαψα να έχω την ανάγκη να κλαίω τόσο συχνά.
Πως απέκτησα την ψυχραιμία να διαχειρίζομαι. Πως γέλασα ξανά.
Έχει αξία να ξέρω πως νιώθω για σένα πια; Θέτω τα σωστά ερωτήματα;
Μπορεί να μην είσαι πλέον στην ζωή μου αλλά σε βλέπω.
Βλέπω τα κομμάτια της προσωπικότητάς μου που άφησα να σμιλέψεις.
Βλέπω εμένα και εσένα ταυτόχρονα δηλαδή.
Κατάλαβες;
Αν μπορώ να γενικεύσω, θα πω*
Οι άνθρωποι που σε διαμορφώνουν μέσα στον χρόνο που υπάρχουν στην ζωή
σου, σού γυρνάνε έναν διακόπτη. Ένα κλικ. Και τέλος.
Δεν νιώθω τρυφερότητα για σένα.
Νιώθω τρυφερότητα για όσα μου πρόσφερες.
Ας μείνω σε αυτό κι ας κλείσω εδώ αυτό το γράμμα που ίσως
ποτέ δεν θα διαβάσεις.

-Στον Π. ,
Βιργινία.
[29/10/21]

Με τρομαζει η ευτυχια απο αχρηστα ψωνια.
Οι led λαμπες που δεν τελειωνουν ποτε.
Το ποσες διαφορετικες μαρκες πατατακια υπαρχουν
και μας τις τριβουνε στη μουρη. Τα κατεψυγμενα κερασια
το καταχειμωνο και το γυμναστηριο διπλα απο ενα
καταστημα καφε μπαρ διπλα απο ενα μαγαζι οπτικων
διπλα απο ενα παγκο με τσιγαρα 3ο διαδρομο αριστερα
πτερυγα ΣΤΟΥ ΔΙΑΟΛΟΥ ΤΗ ΜΑΝΑ.
Οι εξωγηινοι ειμαστε εμεις.

-Bonsai

Οποιαδήποτε στιγμή της ζωής σου μπορεί να κοπούν τα νήματα που έχεις στα χέρια σου. Να χαθεί ο έλεγχος των πράξεών σου. Όταν, όμως, τα νήματα συνδεθούν ξανά μεταξύ τους, θα ζωντανέψουν και πάλι. Το κόκκινο χρώμα θα ζωντανεύει όλο και πιο πολύ μέσα στα χέρια σου. Ώσπου να γίνει φλόγα. Η φλόγα της νέας σου ύπαρξης θα φωτίσει όλο σου το είναι και θα λάμψεις ξανά.

ΠΟΡΕΙΑ

Ήμουν έτοιμη τώρα να ριχτώ σε πορείες και δαιδαλώδεις διαδηλώσεις όσο εσύ μου εξηγείς ότι όλα αυτά είναι, βέβαια, για καλό. Οι γάμπες μου ήταν ένα μόνο κρέας με το κρέας γύρω τους φυσικά πιο στιλπνές από κάθε κόκκινο πάνω στους λευκούς τοίχους γδαρμένες τεράστια στόματα και κομμένα μέλη που το ένα έψαχνε το άλλο [γιατί ποιος σε τέτοιες στιγμές να μην στέλνει το νου του σε μια κοινή στιγμή όλων των ανθρώπων] γυμνά σκέλη γυμνή πλάτη γυμνά πρόσωπα. Ανηδονία. Μου λες κάτι για την οικονομία και
βλέπω όλες τις ηδονές μαζί
πατέρες φλεγόμενοι
μητέρες αποχαλινωμένες στα χέρια ποιητών
με τα μικρά τους από καιρό χαμένα
σε κάποιον πόλεμο μέσα στην πόλη και σ’ άλλους ιερούς σκοπούς
κρίμα να μη σε φοβάμαι εσένα και τις ανέξοδες ηδονές σου και όλο το
βάθος σου να είναι εκεί για να το βλέπουν όλοι

Κι εκεί που πηγαίναμε κι όλοι φωνάζανε με κύματα σπασμών στα στόματα τα πόδια και χαμηλά στην πλάτη φτάσαμε κάπου που δεν είχε αλλού να πας. Και τη στιγμή εκείνη όλο το πλήθος χτύπησε μια όψη αγριεμένης ευφορίας κι ένας καυτός αέρας θα έβγαινε από τις ξαναμμένες τους ανάσες ή από κάτι άλλο κι άλλαζαν το κέντρο βάρος τους από το ένα στο άλλο πόδι και πάλι πίσω.

Όλοι ήταν ασφαλισμένοι σε τούτο το ωραίο μάγκωμα υπεροχής του ζώου που αγωνίζεται αλλά ξεψυχά στα δόντια άλλου ζώου…

Η κήρυξη της αφάνειας δεν δύναται να ζητηθεί πριν από την πάροδο ενός τουλάχιστον έτους από τη στιγμή του κινδύνου, και, αν ήταν παρατεταμένος, από την τελευταία στιγμή του, ή πέντε τουλάχιστον ετών από την τελευταία είδηση.

Αν περισσότεροι έχουν πεθάνει και δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι ο ένας επέζησε από κάποιον άλλον, τεκμαίρεται ότι όλοι πέθαναν ταυτόχρονα.

Ξεσηκωνόταν ευφορικά το πλήθος αλλά και ήρεμα και είπαν έκανα τα πάντα-δεν έκαναν όλοι τα πάντα. Και σε μια τέτοια ηδονική παραζάλη γίνονταν όλοι δίνες και στριφογυρνούσαν όλες μαζί αλλά η καθεμία μόνη της αλλά αρμονικά μεταξύ τους αλλά πού και πού πετάγονταν κάποια χέρια ή κάποια δάχτυλα έξω από τον σκληρό πολτό ώσπου έπαψαν. Εσύ δεν τη θες ούτε κι αυτή την ηδονή αλλά είσαι μονάχα μόνος. Είχαν απομείνει όλοι γυμνοί κι ευτυχισμένοι στραμμένα τα πηγούνια τους στον ήλιο σίγουροι για μια καταστροφή που θα γίνει αθέλητά τους. Κι έτσι αμετρογυμνείς τους έβλεπες να διαγράφουν κύκλους πρώτα γύρω από τον εαυτό τους και γύρω από μας κι έπειτα αντίθετα προς τη φορά προς το κέντρο του κύκλου και προς τα έξω. Όσο όμως απομακρύνονταν τόσο συρρικνώνονταν κι ένας ένας γινόταν πάλι ένας μόνος και με τα δάχτυλά τους όσα απέμειναν κάλυπταν τα σημεία που τώρα ήταν ζαρωμένα αλλά τώρα πιο πρόστυχα αλλά στραγγισμένα από όλη την ενέργεια της μέρας.

Κι έτσι σιγά σιγά διαλύθηκαν όλοι κι έμεινες εσύ μαζί μου μόνο
Ανήδονα
σε τόπο ηδονής και ευφορίας.

Κατερίνα Φ,

Μη!

Κρόταλα και καπνοί, ανάποδα ο ουρανός
υγρασία και σκόνη…
μια παγερή νύχτα,μια στιγμή φτάνει
ένα χάδι ,ένα φιλί το ίδιο και το αυτό
σιωπή
μεταμεσονύκτια προβολή ,σκέψεις μονο
ελκυστικές
Μιλώ πολύ, κοιτάς
Μιλώ ,
κοιτάς-καταλαβαίνεις
αλλαγή ρότας ,το βλέμμα αλλού,
άγγιγμα, αίσθηση του γκρι
ρωτώ,περιμένω
κοιτάς,με κοιτάς
τι περιμένω, τι περιμένεις…
ελπίδα;

Συνάμα μόνο προσμονή
φιλί ,εστία ρήγης…
ολοκλήρωση ,αποστροφή και ένταση!
Με ένα παγωμένο πάλι βλέμμα
μούδιασμα στο σαγόνι , αίσθηση υποταγής…
Παρακμάζουσα Ηδονή

Ψιθιρίζεις και προσπαθώ
Προσπαθώ να συλλαβίσω, να κατανοήσω να αισθανθώ
Αντίληψη της στιγμής μέσα από τα μάτια
ένταση, ένταση, Ένταση,
Σιωπή…
θόρυβος ,πίεση,Μη!
πονος…Στοπ
σιγή!

ζαλαδα,ναυτία,ίλιγγος και αγωνία
Αντίκτυπο της έντασης, αντίκτυπο της ύπαρξης
και της παρουσίας σου

Τώρα? Μπορείς?
Μπορείς και κοιτάς αλλού ακόμη?
Δε σε κεντρίζουν οι σταγόνες στη μύτη,
το θολό βλέμμα, οι προσωρινά χαμένες αισθήσεις ,
το παγωμένο χέρι, η πτώση βλεφάρου?

Μη!

Cain Kristian

Ευχή απ το παράθυρο

Διάφανη η όψη μου βαθειά κοιμάται.
Πως ίπταται νομίζει.
Τζάμι που ξαπλώνει και γυαλίζει.
Φτερά αγναντεύοντας.
Τα πέρατα φτάνοντας.
Τις θάλασσες, τα βάθη, τον αέρα.
Η φτερωτή μου πλάτη ορίζοντες αγγίζει.
Των ανθρώπων τις ακτίνες ατενίζει.
Κοντά τους πάει και γίνεται παράθυρο.

Παράθυρο ευχόμουν να μαι.
Φτερούγες χέρια διάπλατα ν ανοίγουν το μέσα τους
Μια φτερωτή μασχάλη που όλο τους πλησιάζει
Μια άγουρη οσμή, του ύπνου το άρωμα να φέρνει.
Δάχτυλα από πούπουλα,
Στα βλέφαρα ένα χάδι,
ύπνος γλυκός να γίνονται
δίχως τα κλειδιά.
Αφήνουν ανοιχτά.
Περαστική κοιτώ
Κομμάτια της αβύσσου. Μαύρης.
Τα λογιάζουν για ατσάλινα αστραφτερά στη γυάλινη ραγισμένη τους ζωή.

Παράθυρο ευχόμουν να μαι.
Βυθοσκόπιο.
Το βυθό να βλέπω των ανθρώπων
Πώς η ψυχή τους, βλέμμα γίνεται
Πώς το βλέμμα πικροκεντάει του προσώπου δάκρυα.
Πώς τα δάκρυα αλμυρά και πάλι ποτίζουν την οστρακένια τους καρδιά.
Ψέματα. Μου λένε ψέματα.
Κελύφη του κόσμου.
Το ξέρω.
Είναι μυστικό.
Το βλέπω απ το παράθυρο μου.
Δεν ξέρουν για το γυάλινο θρυψαλιασμένο στήθος τους.

Donti

Kosta Vita

Kosta Vita

Τα γραπτά μου

Τα γραπτά μου
είναι γεμάτα αιχμηρές γωνίες
τρυπάνε τα δάχτυλά μου
τσιμπάνε το μυαλό μου
προκαλούν εσωτερικές αιμορραγίες
αιμοπτύσεις
αϋπνίες
δάκρυα
κλάματα με αναφιλητά
ύπουλα μουδιάσματα
ξενύχτια χωρίς νόημα
τα γραπτά μου
είναι μαύρες τρύπες
που με καταπίνουν
πίνουν από το αίμα μου
ό,τι ξεμένει από το μόχθο
της καθημερινής βιοπάλης
μπερδεύονται με τα φαντάσματά μου
μπερδεύονται με ποτά και τσιγάρα
με άγευστα φιλιά – σπάνια πια
σε ξένες αγκαλιές – σπάνιες πια
μεγάλωσα
και τα γραπτά μου
σάπισαν μαζί μου
σε όνειρα που έσβησαν
σε θύμισες που στοίχειωσαν
σε αγάπες που δεν τίμησα
σε αγάπες που δεν με σεβάστηκαν
– για κάποια αιτία –
κατακερματισμένα
πρόσωπα γεμάτα ασυνέχειες
χωροχρονικά πεπερασμένα
με αρχή, μέση και τέλος
– όλα έχουν αρχή, μέση και τέλος –
τα γραπτά μου
είναι πριόνια που κόβουν αλήθειες
τις τρίβουνε στα μούτρα μου
να μαθαίνω
να θυμάμαι
πως είμαι ηλίθιος

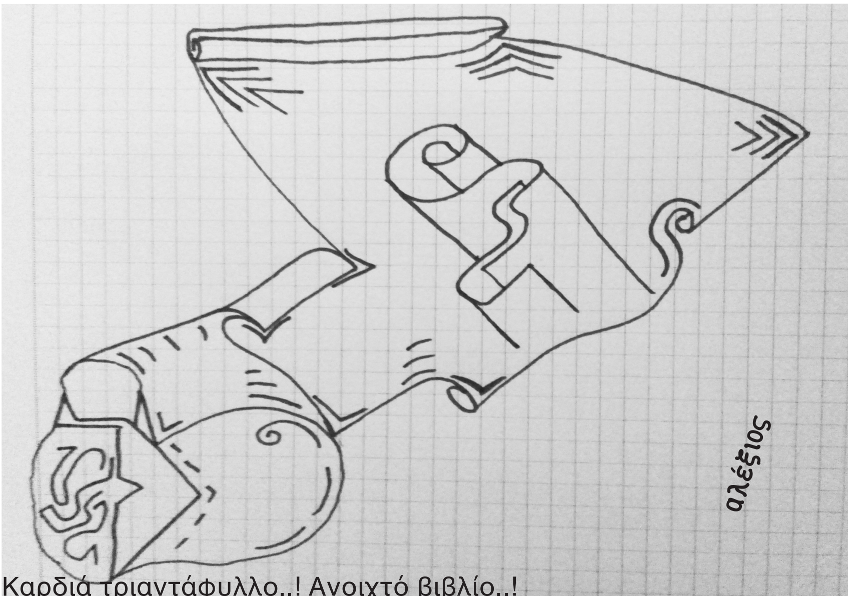
πως είμαι έξυπνος
κι αυτό που με εναλλάσσει
είναι η γνώση
τα γραπτά μου
διώχνουν τον ύπνο με το ζόρι
με κρατάνε ανήσυχο
ως που να μπούνε στο χαρτί
κι ύστερα
με επικρίνουν πως δεν τους αρέσουν
όπως τα ’γραψα
άλλοτε
έρχονται πλάι μου και με παρενοχλούν
σαν ξοφλημένοι εραστές
που πια δεν έχουν τίποτα να δώσουν
μόνο πίκρα
κι έτσι φεύγουν πάλι
ασυνάρτητα
σπαράγματα που δεν προλάβανε
να πάρουνε μορφή
φεύγουν σαν ανεκπλήρωτες επιθυμίες
τα γραπτά μου
είναι δικά μου
αλλά δεν είναι δικά μου
τρέχουν ελεύθερα στους δρόμους
που περπάτησα
χαϊδεύουν τα κορμιά
που φίλησα
ουρλιάζουνε στις διαδηλώσεις
όπως δεν φώναξα πότε
χτυπάνε μπάτσους
ρίχνουν συρματοπλέγματα
γκρεμίζουν σύνορα
απαλλοτριώνουν επιχειρήσεις
κάνουν συνέλευση
με τους εργάτες
στα σοβιέτ του ρώσικου Οκτώβρη
ανεμίζουν κόκκινα λάβαρα
ερωτεύονται τους απόκληρους του κόσμου
κι ύστερα
στέκουν στο χείλος της αβύσσου
κοιτάζοντας κατάματα το θάνατο...

15/1/2022
Κ.Μ. Κρυποδήμος

Children of the night

παιδιά της νύχτας
υποκλίνομαι στο τραγούδι σας
στα βρώμικα σας ρούχα
εσάς που κάποια μάνα σας ξέχασε μόνα
μες στην παγωνιά
και αρχίσατε να κλωτσάτε μια μπάλα
και να αποφεύγετε τους μεγάλους όπως τον διάολο
παιδιά της νύχτας σας βγάζω το καπέλο μου
καθώς οι τρόποι σας, ντροπαλοί και ανάγωγοι
ευγενικοί και θλιμμένοι
σας κάνουν απρόσιτους από κάθε ασχήμια
παιδιά της νύχτας
η καρδιά μου είναι σπιτικό ανοιχτό για σας
για να ξαποστάσετε τα άρρωστα παιδικά σας σώματα
στο μυαλό μου το φως αναμμένο για σας
για να βρείτε τον τρόπο να γυρίσετε μια μέρα πίσω
χίλια παιδιά της νύχτας
συγκροτούν την ψυχή μου

Δημητρης Λ.

Καρδιά τριαντάφυλλο..! Ανοιχτό βιβλίο..!

Χαϊκού του ποδαριού

1.
Μια στρατιά από εραστές περιμένουν τη μητέρα έξω απ' το πατρικό μου σπίτι
Λίγο ακόμη κάποιος να επιμείνει
Κι αυτή θα συγκατανεύσει στην ανυπαρξία μου

2.
Συγγνώμη -δεν ήθελα να δω πρώτη εγώ
Την λευκή τρίχα την πρώτη
Επάνω στην ψωλή σου

3.
Κάθε φορά που δαγκώνω ένα μήλο στη σκέψη σου
Φύλλα γαργαλανε τα ρουθούνια πλευρά περικοκλάδες 10,000 ραβδια
στα μάγουλα
περίνεο ριζωμένο καρπός δικός σου σε περιττά και πρυμνα

4.
Ώσπου να μαζέψεις τη φούστα σου
Στα ανεμοδαρμένα τα φανάρια Σταδίου Κοραή γωνία
Ανάσταση Ταφή ρετροσπεκτίβα

5.
Παλιατζή
Η λούπα σου ευαγγελισμός
στ' αυτιά μου
Το σώμα μου πια πάλιωσε
- τι περιμένεις;

Καθείς εφ' ω ετάφη

Κατερίνα Φ. ,

Nebbia e bugie

“Τυλίξου” λες, “στο κόκκινο κασκόλ του Fellini…”
Και να: απ’ το Studio 5 της Cinecittà κατευθείαν στον Sagittarius A*
26.000 έτη φωτός μακριά απ’ τον Ήλιο
σ’ αυτήν την πίστα με τ’ άστρα -άλλα νεκρά κι άλλα νεογέννητα-
με παρασέρνεις σε ροζέτες τροχιών
-ας όψεται η μετάπτωση Schwarzschild-

Κι ας έχει τυλίξει ομίχλη την Πάρνηθα
ας σπαρταράν οι σκέψεις
στο γκρίζο δίχτυ των κεραιών του Υμηττού
ας έρχεται καταιγίδα στην Πεντέλη

Τα φαντάσματα κυνηγιούνται στο Σανατόριο
στο Πάρκο των Ψυχών αστράφτουν φλας
περνάει ένα πλανόδιο τσίρκο
-ταχυδακτυλουργοί μ’ άσπρα γάντια που καταπίνουν φωτιές-

Μου χαρίζεις λίγα μωβ κυκλάμινα
ένα στεφάνι από κόκκινα φύλλα για τα μαλλιά
μας χαμογελάει η Ιουλιέτα των Πνευμάτων
-ακριβώς στις 8 ½ -
κάνει πρόβα μια αόρατη ορχήστρα, το πλοίο φεύγει κι ακούμε τη φωνή του φεγγαριού

“Cara, εσένα σκέφτομαι, όταν με ζώνουν τα ξυράφια…”

Τα ελάφια ανασηκώνουν το κεφάλι τους
ξεδιψάμε με σταγόνες από σύννεφα
κι ενθουσιάζομαι με τα παράξενα ραδιοσήματα του Γαλαξία
- ASKAR J173608.2-321635 -

Ελπίζω
σ’ αυτές τις άλλες διαστάσεις που θα ‘μαι
και δε θα ‘μαι ταυτόχρονα
κι όλα θα ‘ναι δυνατά

Που θα ‘σαι και δε θα ‘σαι
ταυτόχρονα

– κι όλα θα ‘ναι δυνατά-
πότε στον Τίβερη και πότε στην Piazza Navona
πότε στον Trappist-1 και πότε στον Άμπριελ

Μ’ ένα ξεχασμένο τσιγάρο στα χείλη
θα γράφεις συνθήματα
τραγουδώντας στη διαπασών το “Bella Ciao...”

και το “Avanti popolo, bandiera rossa…”
σ’ όλα τα κυνηγητά με τους φασίστες

Θα μου φέρνεις κομήτες μ’ αστραφτερές ουρές
άγνωστα πετρώματα απ’ τον Άρη
κι εγώ θα σε πιστεύω, όποια ιστορία κι αν μου διηγείσαι

- κι ας ξέρω… -

Τι να την κάνουμε άλλωστε την αλήθεια;

- Πόσους βυθούς ν’ αντέξουμε; -
Αρκούν η ομίχλη και τα ευφάνταστα ψέματα
“Conosco un posto nel mio cuore
Dove tira sempre il vento…”

Αικατερίνη Τεμπέλη

-Bonsai

1.

Σαν είσαι παρών στις διαδικασίες λειτουργίας ενός εγκεφάλου, ελλείψει σημαντικών ποσοστών σεροτονίνης, αντιλαμβάνεσαι πόσο εύκολα δύναται να θρυμματιστεί ο ψυχισμός κάποιου - μ' εσένα θεατή της σειράς vip σαν ένα στρατιωτάκι ακούνητο, αμίλητο και εμφανώς αγέλαστο. Σαν είσαι παρών σε προσωπικές ομολογίες μιας καρδιάς ανοιχτής, καταπονημένης και στερημένης, κάτι εσωτερικά σου αποκτά της αίσθηση του πετρώματος. Σταδιακό σφίξιμο μέχρι πια, να το ακουμπάς κι οι αμυχές του να σε γδέρνουν ως τα κόκαλα.
Δεν ξέρω τι μάθημα ζωής υποτίθεται πως τούτη η εμπειρία θα μου προσφέρει με το πέρας της. Η μόνη σιγουριά βρίσκεται στο ότι η δήθεν ελευθερία που σου προσφέρει η ενηλικίωση είναι ένα αριστοκρατικά ντυμένο κωλόψεμα που σε στριμώχνει στην γωνία του τοίχου και σου επαναλαμβάνει με ρυθμό ανατριχιαστικά αργό πως το αίσθημα της ξεγνοιασιάς / ανεμελιάς / άγνωστης προελεύσεως ευτυχίας παύει να υπάρχει και το χειρότερο απ' όλα είναι πως δεν θα καταφέρεις να το αποκτήσεις εσύ ξανά, ποτέ. Και ποιος στο διάολο στο κάτω κάτω ισχυρίστηκε πως το να είσαι είκοσι κι ώριμος, σηματοδοτεί ευτυχίες σε μακρινά ταξίδια με ανοιχτά φτερά και καθαρούς ουρανούς;

2.

Από τότε που έφυγες, ο ύπνος μου κλονίζεται από στριφογυρίσματα, φαγούρες και κάποια βάρη σε διάφορα μέρη του σώματος. Αν δεν γυρίσεις, ίσως να μην καταφέρω να κοιμηθώ ποτέ ξανά γαλήνια. Κι αν ναι, θα δυσκολευτώ σίγουρα λόγω της τηλεόρασης που θα παίζει στη διαπασών, όπως πάντα. Πιθανότατα θα σου φωνάξω, ξεστομίζοντας λόγια που αργότερα θα μετανιώνω.
Σαν φτάνει κανείς στο χείλος του γκρεμού κι εσύ μένεις από μακριά να τον κοιτάς, μετανιώνεις για τα άσχημα, τα παίρνεις πίσω όλα. Κι αν γυρίσει την πλάτη και τρέξει προς το μέρος σου, η συνέχεια θα σε βρει με τα χέρια τυλιγμένα σφιχτά γύρω του, πιθανότατα κλαίγοντας. Κι όταν κι η τελευταία στάλα πέσει στο έδαφος, τα πάντα θ' αρχίσουν να επανέρχονται στην μορφή προ της καταιγίδας. Τι, λοιπόν, κι αν ο πόνος που μας προξενεί ο φόβος της απώλειας, δεν είναι ικανός να μας αλλάξει; Ας μην είναι. Ας μείνουμε ίδιοι κι απαράλλαχτοι. Απλώς γύρνα. Έχουν πιαστεί οι αγκάλες μου, έτσι που ανοιχτές τόσο καιρό έχουν μείνει.

"Μαίρη"

3.

στην προσπάθεια εξοικείωσης με τον θάνατό σου
με συντροφεύει ένας πόνος
κεραυνοβόλος κι αμείλικτος

εδράζεται κεντρικά στο στομάχι μου
καθιστώντας με επιρρεπή σε
οτιδήποτε ανοίκειο
αποπειράται να με πλησιάσει

[μιαν αίσθηση νεφελώματος
παγωνιάς κι απεραντοσύνης να
με ξεπερνούν
υπερβαίνουν
συνθλίβουνε με μιας]

Κι εγώ,
που αδυνατώ οικτρά να συλλάβω την αίσθηση του «λείπεις»

της τρομακτικά παρούσας απουσίας σου

της χωρικής έλλειψης της μορφής
της φωνής
και του γέλιου σου

[αδυνατώ
αποτυγχάνω
συναντώ αδιαλείπτως αδιέξοδα]

πότε πότε σκοντάφτω σε αναθυμήσεις
των όσων μας διαχωρίστηκαν βιαίως

τα γόνατα στο κέντρο συγκεντρώνω
λυγμούς πνίγω

την μνήμη να ξεριζώσω θέλω
και ταυτόχρονα
να την διαφυλάξω σε φορμόλη

το παραμικρό να μην ξεθωριάσει
μαμά
να μην χαθεί ίχνος της αλλοτινής σου υπάρξεως.

Υ.Γ. Κι αν κανείς για όλο αυτό αναζητούσε ντε και σώνει ένα τίτλο,

«στερέωμα εαυτού σ’ ένα έδαφος που ταχέως ολι
σθαί
νει »
θα απαντούσα.

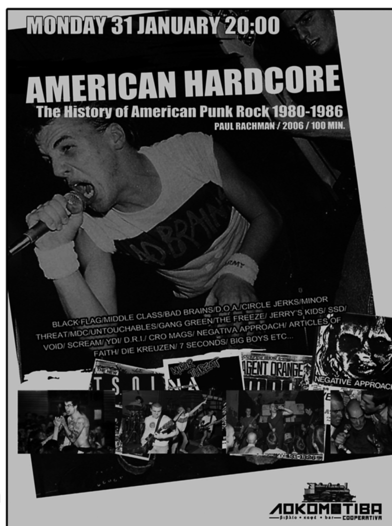
"Μαίρη"

Είμαστε άνθρωποι και ζώα ταυτόχρονα

πάει καιρός τώρα
που σκοντάφτω πάντα τυχαία θαρρείς
ή ίσως τελικά όχι και τόσο τυχαία
πάνω στη διαρκή επιβεβαίωση
της αναγκαιότητας μιας ηθικής ολότητας
μιας νέας ηθικής ολότητας
καθώς τα πάντα γκρεμίζονται γύρω γρήγορα
με έναν ρυθμό αδύνατο να τον
παρακολουθήσει κανείς
η έξαψη του καινούργιου
δεν μπορεί να αντικατασταθεί από την
σοφία του διαχρονικού
αν το καινούργιο δεν είναι φορέας αξιών.
και είναι τόσο συχνή και τόσο επίμονη
η επιβεβαίωση, μέσα από ένα σωρό
μικροπραγματικότητες, ή σκιαγραφήσεις πραγματικότητας
στην ποίηση, στην αλληγορία ενός καλογραμμένου,
ενός αριστοτεχνικά γραμμένου κείμενου
στην καθημερινή ζωή, σε κάποια ουρά
σε κάποιο φανάρι
πρέπει να αποφύγεις όλες τις κακοτοπιές της σκέψης
και της συμπεριφοράς, με δεξιότητα
στα μάτια ανθρώπων κοντινών
άλλοτε με τρόπο ευχάριστο που σε ξεκουράζει
κι άλλοτε με τρόπο οδυνηρό
στον εαυτό σου τον ίδιο
στου διαόλου το κέρατο κρυμμένη
είναι διαρκώς αυτή η ίδια επιβεβαίωση.
εκτός πια,
κι αυτό είναι ένα ενδεχόμενο που δύσκολα μπορεί
κάποιος μονομανής με την ανάγκη ύπαρξης μιας
νέας ολικής ηθικής να αποκλείσει,
αν κάτι τέτοιο είναι πρακτικά αδύνατο,
αν δηλαδή η ροπή αυτού του γρήγορα μεταλλασσόμενου
κόσμου από κόσμο ανθρώπων σε κοινότητες ζώων
αν αυτό επιβεβαιώνει ένα πλήρη κύκλο
που καθώς ολοκληρώνει την πορεία του προς
την αφετηρία
διαγράφει πια σιγά σιγά την ίδια του την τροχιά
ροκανίζοντας τα ίδια του τα επιτεύγματα
ακυρώνοντας τα λίγα ουσιώδη ξεσπάσματα
ανθρωπινότητας στην ιστορική του διαδρομή
επιστρέφει στην άνευ όρων παράδοση
στο ζωικό ‘εγώ’
ενός ‘εγώ’ όμως, πολύ πιο επικίνδυνου, πολύ πιο
φρικιαστικού και καθόλου αρμονικού
σε σχέση με αυτό των ζώων
καθώς δεν καθοδηγείται πια μόνο από τα πιο
ταπεινά ένστιχτα
αλλά κι από την νόηση
την πιο άσχημη και θηριώδη νόηση

Δημητρης Λ.

CINE
LOCOMOTIVA COOPERATIVA

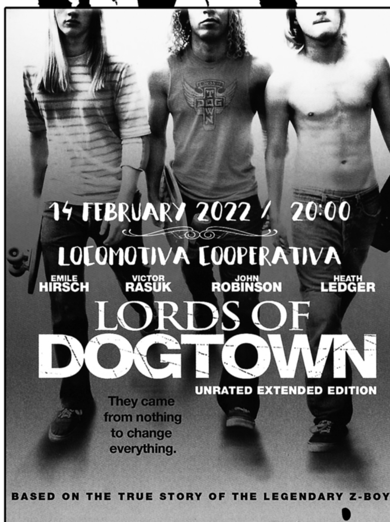
AMERICAN HARDCORE
(100’, PAUL RACHMAN)

Το ντοκιμαντέρ που πραγματεύεται τη άνθιση και την εξέλιξη του Hardcore punk κατά την περίοδο 1980 – 1986. Ένα εκτενές αφιέρωμα στον underground κόσμο της Αμερικάνικης ανεξάρτητης σκηνής της δεκαετίας. Στα 100΄ λεπτά της διάρκειας του, παρελαύνουν σπουδαία ονόματα της θρυλικής αυτής σκηνής όπως Bad Brains, Minor Threat, Black Flag κλπ.

Γυρισμένη και επεξεργασμένη για περίπου 5 χρόνια με πληθώρα αποσπασμάτων , πολλά από τον ίδιο τον Paul Rachman, από βίντεο της εποχής, λειτουργώντας ως ηχητικό κολάζ/ντοκουμέντο της δεκαετίας του '80 για μία από τις πιο σκληροπυρηνικές ζώνες της υπόγειας μουσικής.

LORDS OF DOGTOWN
(107’, Catherine Hardwicke)

Βιογραφική δραματική ταινία του 2005 σε σκηνοθεσία Catherine Hardwicke και σενάριο Stacy Peralta. Η ταινία ακολουθεί μια ομάδα νεαρών skateboard στη Σάντα Μόνικα της Καλιφόρνια κατά τη δεκαετία του '70.

CINE LOCOMOTIVA

07.03.2022 / 20:00

ΠΡΟΣΕΧΩΣ...

As for crying, there's already enough crying in the world.

COME AND SEE

(Elem Klimov / 1985)

Ο Έλεμ Κλίμοφ περιγράφει το saga της ανεξάντλητης κτηνωδίας των Ναζί μέσα από καταπληκτικές ρεαλιστικές συνθέσεις, χωρίς να σκηνοθετεί μια ανιαρά ρεαλιστική αντιπολεμική ταινία. Οι εικόνες του είναι αξέχαστες, οι αλλαγές στο mood της ταινίας αμέτρητες, και η οδύσσεια του παιδιού στο αφανισμένο τοπίο μια συλλογική μαρτυρία ολόκληρη και μαζί μια ταινία που αποτέλεσε την αιχμή χωρίς συνέχεια της αναγέννησης του ασαφούς, ορμητικού μετασοβιετικού κινηματογράφου.

VIENS ET VOIS...

αγαπη

Αγάπη, είναι η παλιά φωτογραφία των γονιών σου
και το γήρας στα μάτια τους χρόνια μετά.
Αγάπη, είναι ο πόνος του αποχωρισμού
σ' όλους τους δρόμους της πόλης που άφησες.
Αγάπη, είναι η ελπίδα πως θα ξαναρθείς, μυρίζοντας καλοκαίρι.
Αγάπη, είναι μια τυχαία Παρασκευή βράδυ που θα περάσετε μαζί
και το τσούγκρισμα των ποτηριών σας σε φως χαμηλωμένο.
Αγάπη, είναι η παραίτηση απ' τη δουλεία, το φτύσιμο στ' αφεντικό.
Αγάπη, είναι η παραίτηση απ' τον εαυτό σου, το φτύσιμο στον καθρέφτη.
Και μίσος, ακριβώς το ίδιο πράγμα.
Αγάπη είναι πως δε γνωρίζω αγάπη τι είναι,
γιατί ποτέ δεν αγαπήθηκα.
Και μίσος, ακριβώς το ίδιο πράγμα.
Μια συγκεκριμένη Παρασκευή βράδυ, που ποτέ δε θα ξεχάσω,
γιατί την έζησα μαζί σου κι είσαι σημαντικός για 'μένα,
αν όχι μοναδικός.
Κι η φίλη,
που σου είπε να προσπαθήσετε ξανά,
γιατί είσαι προβληματικό παιδί και πάντα θα είσαι,
όμως μπορείς ν' αλλάξεις στα σημεία, αν το σημεία τ' αξίζουν.
Αγάπη είναι φωτογραφίες των γονιών σου, τα μάτια του πατέρα σου, λίγο πριν φύγεις,
έφηβη πια.
Αγάπη είναι το ''μη πιείς άλλο'', ''μη καταστρέφεσαι''.
Κι αυτό το ''μη φοβάσαι'',
που κανείς δε το είπε και ποτέ δεν ακούστηκε.
Αγάπη, είμαι εγώ, ολόκληρη αγάπη.
Ότι δεν δόθηκε ποτέ.
Από τον τρόμο της οικειότητας.
Αγάπη είναι η γειτονιά μου κι όλος ο κόσμος που ξέρω.
Μίσος, είναι το ίδιο πράγμα.
Μίσος είναι η καλά προφυλαγμένη αγάπη,
απ' τα μάτια εκείνου ή εκείνου.
Κι εγώ είμαι μίσος.
Κι εγώ είμαι μίσος.
Κι εγώ είμαι μισός.
Τα μάτια του πατέρα και της μητέρας, όταν κάνεις ακόμη ένα λάθος.
Η ζωή μας όλη ανάμεσα σ' ανθρώπους που πήραν κάτι ή δεν πήραν και τίποτα.
Κανείς ποτέ δεν άφησε.
Η/αγάπη/και/το/μίσος/γίνονται/απόψε/ένα.

Γωγω Λιανου

Γυναίκες στη Φυλακή

Πέμπτη 20 Ιανουαρίου 2022, ώρα 7 μ.μ.

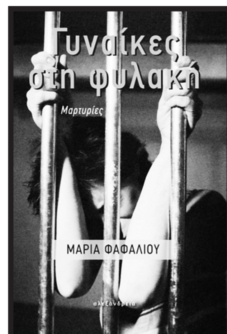

- Συζήτηση για το βιβλίο της Μαρίας Φαφαλιού Γυναίκες στη Φυλακή – μαρτυρίες
- Προβολή του ντοκιμαντέρ της Εύας Στεφανή Κλειστοί χώροι – "Τα περιστέρια του Κορυδαλλού"

Ομιλήτριες:
Μαρία Φαφαλιού
Εύα Στεφανή
Κατερίνα Μάτσα

Locomotiva – cooperativa • Βιβλίο • Café • Bar
(Μπόταση 7 και Σολωμού, Εξάρχεια)

Μια θαυμάσια βραδιά στη ΛΟΚΟ!
Τρεις γυναίκες μάς μεταφέρουν τη φωνή των στερημένων φωνής και δικαιωμάτων, φυλακισμένων Γυναικών. Σημαντική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στη Λοκομοτίβα την Πέμπτη 20 Ιανουαρίου, στις 7 μ.μ.
Οι τρεις γυναίκες είναι η Μαρία Φαφαλιού, η Εύα Στεφανή και η Κατερίνα Μάτσα.
Η Μαρία Φαφαλιού έχει πρόσφατα κυκλοφορήσει ένα σπουδαίο βιβλίο για τις Γυναίκες στη Φυλακή, με μαρτυρίες και συνεντεύξεις από φυλακισμένες γυναίκες που παρουσιάστηκε στην εκδήλωση. Η Εύα Στεφανή είναι δημιουργός ενός εξαιρετικού ντοκιμαντέρ με συνεντεύξεις από γυναίκες των φυλακών Κορυδαλλού η οποία δυστυχώς για λόγους υγείας δεν μπόρεσε να παρευρεθεί. Η εκδήλωση ξεκίνησε με το ντοκιμαντέρ που ήταν συγκλονιστικό όπως και οι εισηγήσεις της συγγραφέως και της Κατερίνας Μάτσα. Η πλούσια κουβεντα που ακολούθησε ήταν ζωντάνη και κατατοπιστική και συνεχίστηκε σε μια γεμάτη ΛΟΚΟ εώς αργά...
Ηταν μια μεγάλη εκδήλωση στον μικρό μας χώρο...

ΟΥΤΕ ΣΤΙΣ ΕΞΕΔΡΕΣ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

για την εγγενή αδικία

Ίσως φταίει που είναι χειμώνας.
Το κρύο που ξεδιπλώνει το κάλεσμα
της μοναξιάς.
Οι προηγούμενες μέρες,
η μουσική τους που σβήνει ανεμπόδιστα
μέσα στην απόφαση ότι σήμερα επιτέλους
θα μείνουμε σπίτι.
Ξεκούραση…
Για
Ποιο
Λόγο
;
Ξεκίνα.
Η σιωπή ζητά να γεμιστεί και
το παιχνίδι κυνηγιού της ουσίας μπορεί να το ξέρουμε,
να το βαρεθήκαμε,
όπως και τη ζεστασιά της καθημερινής απλότητας
που προετοιμάζει το επόμενο μάταιο ξέσπασμα και ξεπεσμό μας
στη γενναιοδωρία της συναισθηματικής υπερβολής.
Ξεκίνα όμως.
Σήμερα δεν φταίει
που είναι χειμώνας.
Φταίει το κυνήγι της ουσίας που μας βαρέθηκε
και η εγγενής αδικία του…
Μάλλον.
Οπωσδήποτε.
Φταίω εγώ.
Κι εσύ.
Ξεκίνα.
Φταίει

η παράνοια των ανθρώπων που πιστεύουν
με σεβασμό και νηφαλιότητα
στην κατοχή μιας πληρέστερης από τη δική μας εικόνας
για τον κόσμο.
Και η φτώχεια των ανθρώπων που δεν κατέχουν
παρά το κορμί τους και
τα κορμιά των συντρόφων τους στο μόχθο και
τη χαρά τους και

τη θλίψη τους.
Ένας συγγενής που μάλλον
δεν θα μπορούσες να φροντίσεις
και που δεν θέλεις να φροντίσεις
και που δεν έχετε το ίδιο αίμα
παρόλο που είστε συγγενείς.
Ίσως φταίει που οι λέξεις
και αυτό για το οποίο θέλουν να μιλήσουν
υπάρχουν έτσι, τίμια, πιστά
και προσβάσιμα, κι αυτό
δεν έχει σημασία καμιά
για όσους καίγονται ή διψάνε.
Ίσως φταίει που θέλουμε να πολεμήσουμε
χωρίς να ξέρουμε ακριβώς ποιον και γιατί μισούμε.
Ίσως φταίει που αγαπάμε ήδη
ξέροντας ακριβώς ποιον και γιατί αγαπήσαμε
ξέροντας ακριβώς πώς
τόσο πολύ
που το τωρινό αίσθημα προδίδει το τσάκισμα
και προτιμάμε
να βυθιστούμε στην ανάμνηση θανάτων κοινών και αιωνιόμορφων
παρά να βγούμε να περπατήσουμε ξανά στους δρόμους
της πόλης, τα ακανόνιστα θραύσματα
μαζί…
;
Ίσως φταίει που είναι χειμώνας…
Και δε σε νοιάζει που ο κόσμος δεν αλλάζει.
Ξέχασες τι σημαίνει.
Όλα αλλάζουν ανά πάσα στιγμή
όλα εκτός απ’ τον κόσμο
και τα τέλη που έδωσες βαθιά μέσα σου κάποτε
έτσι που να μην παίρνονται πια πίσω.
Ίσως φταίει που
δεν πάει πολύς καιρός που άδειασες στα σκουπίδια
την παλιά σου βιβλιοθήκη
και δεν έχεις τη δύναμη ν’ αποφασίσεις
αν θες να την κρατήσεις άδεια
ή να τη γεμίσεις με την πιθανή σοφία
της επόμενης ζωής σου.
Ίσως φταίει που αισθάνεσαι άδειος σήμερα.
Και φοβάσαι ότι το αύριο θ’ αργήσει πολύ.
Και απελπίζεσαι που το αύριο δεν θ’ αργήσει καθόλου

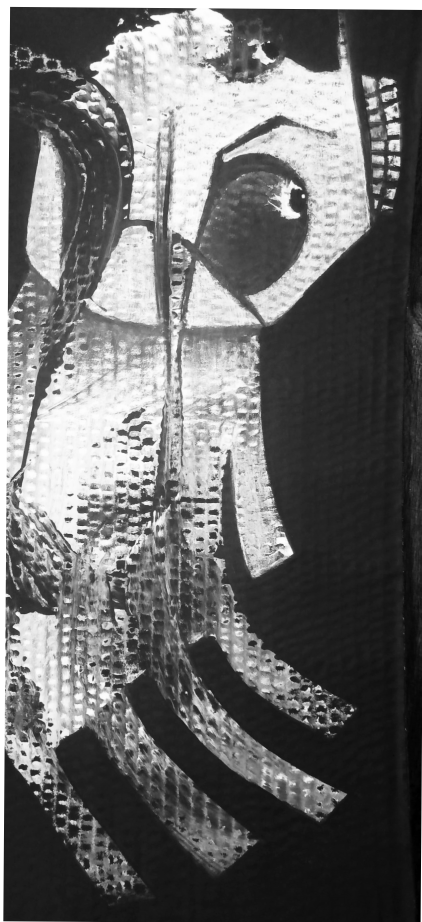
και δεν θα είσαι έτοιμος.
Ίσως φταίει που όλα τα σπίτια είναι σπίτια.
Που όλη η τέχνη είναι τέχνη.
Που όλη η γνώση είναι γνώση.
Που όλα τα επαγγέλματα είναι επαγγέλματα.
Και όλες οι χαρές είναι ευτυχίες.
Που όλοι οι πόνοι δεν είναι πληγές
αλλά ραγίσματα.
Και που οι προορισμοί δεν είναι
αλλά γίνονται
διαφυγές.
Που αμφισβητούμε ο ένας τον άλλο
ακόμα κι όταν δε γνωρίζουμε ο ένας τον άλλο.
Που πληγώνουμε ο ένας τον άλλο
ακόμα κι όταν δεν υποφέρουμε μαζί του.
Ίσως που
όλες οι ηλιαχτίδες ανήκουν στον ήλιο
όλοι οι θεοί είναι θνητοί
και όλοι οι άνθρωποι είναι άνθρωποι.
Ίσως φταίει που σε στενοχώρησα χθες
αντί να σου κάνω ένα δώρο
που αντί να σου κάνω ένα δώρο
σε στενοχώρησα
πάρα πολύ λίγο
αλλά αρκετά ώστε να κουβαλάω για πάντα μια τύψη
γιατί
δεν
το
ήθελα.
Ίσως φταίει που
δεν ζητάμε τίποτα από τους άλλους
αλλά κάνουμε λάθος
λάθος
κάνουμε λάθος
κάνουμε λάθη
και δεν ξέρουμε πώς να τα παραδεχτούμε
γιατί δεν υπάρχει σωστός τρόπος
να τα διορθώσουμε.
Φταίει
που δεν θα αποδώσουμε το φταίξιμο σε κανέναν στο τέλος
γιατί ποτέ δεν θα γίνουμε πιο δίκαιοι
απ’ όσο είμαστε τρυφεροί.

Η υπερβολή
η έλλειψη
ο τσαλακωμένος μας μεγάλος πραγματικός κόσμος
και ο ξεχειλωμένος μικρός που θα είναι πάντα
πραγματικότερος.
Φταίει
που δεν ξέρω ποιος είσαι.
Δεν ξέρω ποιος είσαι.
Δεν ξέρω
αλλά είσαι όμορφος
και νομίζω πως θέλω να μάθω
νομίζω
αυτό για το οποίο σε μια άλλη ζωή
θα ήμουν σίγουρη
απλή
και γενναία
και σε φοβάμαι
γιατί είναι πάντα ομορφότερο
να αγαπάς με τα μάτια,
με λεπτότητα,
αυτοτρεφόμενα,
από μακριά,
και η επιφάνεια
είναι πάντα τόσο περισσότερη
από το βάθος
και ο εαυτός μας
είναι πάντα
τόσο περισσότερος
από τους άλλους
και οι επιθυμίες
τόσο μεγαλύτερες
από τη δύναμή τους
και η πτώση
τόσο πιο αβάσταχτη
απ’ ό, τι είναι ικανό
να την πληρώσει…
Και ο δρόμος
Ο δρόμος
τόσο πιο γλυκός
από το φτάσιμο.
Και η πίκρα
τόσο πιο βαριά

απ’ την ευγνωμοσύνη.
Και τα βήματα που έχουμε κάνει
τόσο πιο τίμια
απ’ όσα θέλουμε να κάνουμε.
Και η συγχώρεση
τόσο πιο αναγκαία
από την περηφάνια.
Και η θαλπωρή του κρύου
τόσο πιο δική μας
τόσο πιο άγρια φιλόξενη
όσο πιο πολύ έχουμε προκαλέσει των ψηλωμάτων
το Όριο
και όσο πιο πολύ έχουμε βάλει ένα Φίλο να παίξει
με τη δική μας φλόγα.

Χειμώνας…
Υπόσχομαι σήμερα σε μένα
στην ορφανή μας ευθύνη
και σε σένα
που ίσως με ακούς
που ακούς πίσω
από τα σακατεμένα λόγια
μιας ψυχής που προσπάθησε
αλλά δεν κατάφερε ποτέ να σβήσει
την αγνότητά της
μέσα στην αρχαία σκληρότητα του κόσμου:
Μην εμπιστευτείς την καρδιά σου
στην ελευθερία μου.
Εμπιστεύσου τη όμως
στην καρδιά μου.
Πάντα
θα φεύγω
τελευταία.

Μαρία

Αθώα ψυχή

κύμβαλο αλαλάζον
τρέφω αντιπάθεια
για αυτά τα σκουριασμένα
κομμάτια σίδερο
που αποκαλείς χέρια σου
Δε σε στηρίζει τίποτα
παρα δυο πόδια, ξύλινα.
Κακόμοιρο λαχανικό,
αν πάρεις όθε τα κλειδιά
εκει θα κλείσεις και την πόρτα

Χαμήλωσαν τα βλέφαρα
και έκλεισαν τα μάτια
μπροστά στη δυστυχία του κόσμου.
Κανείς δεν θα παρατηρήσει το άρωμα
του πρωϊνού καφέ
μήτε θα αισθανθεί το ανεπαίσθητο
τρεμούλιασμα της γης που ανασαίνει:
Αν κάνεις ησυχία ακούς τον γυναικείο
οργασμό, ή πάλι, ένα στριφτό
να σιγοκαίγεται.
Το βράδυ βγαίνουν έξω οι μούσες
Χάσανε την παρθενιά νωρίς
μα ακόμα κοιμούνται σε σατινένιο στρώμα.
Οι μεθύστακες της νύχτας
κυκλοφορούν μόνοι
δεν θα τους βρείς πλέον στα κουτούκια
κάθονται σε άδειες πλατείες
και χαζεύουνε τα χέρια τους
που ρυτιδιάσανε.
Δεν υπάρχει πατρίδα για τους αρρώστους
είμαστε καταδικασμένοι σ'ένα αιώνιο ταξίδι
ο θάνατος προχωρά μαζί μας
και διαστραυρονόμαστε.
Δε λέει κουβέντα, εξαφανίζεται.
Δε μας ξεχνά
μα πλέον, μας θυμίζει ότι είναι εκεί.

Δάφνη

Μαζι.

Θέλω οι στιγμές μου να θυμίζουν άρωμα,
θέλω η ζωή μου να μπορεί να απορροφάται και να αναπνέει,
θέλω το δέρμα μου γεμάτο ελπίδα,
θέλω τα νύχια μου να τρέφονται στοργή και η αλήθεια μου
να χαϊδεύεται με τη ψυχή μου,
θέλω περισσότερα από τα πάντα που μοιάζουν τίποτα,
θέλω εσύ κι εγώ να φτιάξουμε ένα σύμπαν ξέχωρο, μακρινό, δελεαστικο, δικό μας,
να ταξιδέψουμε στο άπειρο και να γεμίσουμε αστερια , να σπείρουμε θύελλες
συναισθημάτων και να τις συραψουμε απαλά σε πέπλα αερισμενα
σε χρώμα και ήχους
εκκωφαντικούς
γνώριμους,
ζεστους,
φτιαγμένους με συνέπεια και αγάπη,
κι αν φαίνομαι σαν φως μέσ' το σκοτάδι μου,
είναι γιατί το έχω τόσο ανάγκη.

Τζένη

angelcat

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ
ΤΕΥΧΟΣ τεταρτο

LOCO trip

χειμωνας 2022

η αμάθεια οπλισμένη με εξουσία είναι τόσο επικίνδυνη, όσο και η τρέλα οπλισμένη με ξυράφι

άτακτη περιοδική έκδοση της

ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
βιβλίο · καφέ · bar
COOPERATIVA